

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

14 JUNI 1996

ONTWERP VAN DECREET

**houdende houdende goedkeuring van de Internationale Overeenkomst van 1989
inzake jute en juteprodukten, en van de bijlagen A en B, opgemaakt te Genève op 3 november 1989**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Stefaan Platteau**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jef Sleeckx.

Vaste leden : de heren Leo Cannaerts, Paul Deprez, Freddy Sarens, Herman Suykerbuyk, Hugo Van Rompaey ;
de heren Karel De Gucht, Jacques Laverge, Stefaan Platteau ;
de heren Fred Dielens, Patrick Hostekint, Jef Sleeckx ;
de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire ;
de heer Paul Van Grembergen ;
mevrouw Cecile Verwimp-Sillis.

Plaatsvervangers :

de heren Herman Candries, Paul Dumez, Jef Van Looy, Marc Van Peel, Johan Weyts ;
de heren Jacques Devolder, Jaak Gabriels, Didier Ramoudt ;
de heer Jacques Timmermans, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, de heer Tuur Van Wallendael ;
de heren Christian Verougstraete, Emiel Verrijken ;
mevrouw Nelly Maes ;
de heer Johan Malcorps.

Zie :

284 (1995-1996)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUDSTAFEL

	Blz.
I. Inleidende toelichting door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	3
I.1. Historiek en algemene situering van het verdrag	3
I.2. Inhoudelijke analyse van de overeenkomst	3
I.3. Instemming door het Vlaams Parlement	4
I.4. Meest recente stand van zaken binnen de Internationale Jute-organisatie – relevantie voor Vlaanderen	5
I.5. Bij wege van besluit	5
II. Algemene bespreking	6
II.1. Kritiek op de verdragsvertaling	6
II.2. Laattijdige voorlegging aan het Vlaams Parlement	6
II.3. Potentiële impact van de vestigingsplaats van de Internationale Jute-Organisatie op de besluitvorming	6
II.4. Mechanismen tot prijsstabilisatie	7
II.5. Potentiële impact en risico's voor de Vlaamse textielsector	7
II.6. Evaluatie van de Jute-Overeenkomst van 1982	8
II.7. Het Gemeenschappelijk Fonds voor Grondstoffen	8
II.8. Andere grondstoffenovereenkomsten	8
III. Stemmingen	9
III.1. Artikelsgewijze stemming	9
III.2. Eindstemming	10
Bijlagen	11
Bijlage 1 : The Integrated Programme for Commodities : Resolution 93 (IV)	12
Bijlage 2A : Memorie van toelichting bij het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de Overeenkomst tot instelling van het Gemeenschappelijk Fonds voor Grondstoffen, en van de bijlagen, opgemaakt te Genève op 27 juni 1980	19
Bijlage 2B : Commodities, Common Fund	30
Bijlage 2C : Commodities, International Regulation of Production and Trade	36

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden heeft op haar bijeenkomst van dinsdag 11 juni 1996 van gedachten gewisseld over het ontwerp van decreet "houdende goedkeuring van de Internationale Overeenkomst van 1989 inzake jute en juteprodukten, en van de bijlagen A en B, opgemaakt te Genève op 3 november 1989". Dientengevolge werd het ontwerp van decreet door de commissie aangenomen.

I. INLEIDENDE TOELICHTING DOOR DE HEER LUC VAN DEN BRANDE, MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

1.1. Historiek en algemene situering van het verdrag

De minister-president zet uiteen dat de UNCTAD (United Nations Conference on Trade and Development - Conferentie van de Verenigde Naties inzake Handel en Ontwikkeling) bij wege van resolutie 93 (IV) [zie voor de tekst van deze resolutie bijlage 1] de grondslag legde voor een "geïntegreerd programma" dat moest leiden tot internationale overeenkomsten over 18 grondstoffen. De bedoeling van dergelijke overeenkomsten was voornamelijk tot vormen van prijsstabilisatie te komen op de internationale grondstoffenmarkten. Een van die grondstoffen waaromtrent aldus een internationale overeenkomst werd afgesloten, betrof jute en juteprodukten.

De voorloper van de jute-overeenkomst die vandaag voorligt, dateert van 1982, en was de eerste overeenkomst die – in uitvoering van het geïntegreerd grondstoffenprogramma – niet in de eerste plaats tot doel had de prijzen te stabiliseren. De bedoeling van die overeenkomst uit 1982 was immers om ook maatregelen te nemen op andere terreinen, zoals het verbeteren van de marktstructuur, de concurrentiemogelijkheden, alsmede de kwaliteit van jute en juteprodukten.

Het is vooral op vraag van de ontwikkelingslanden dat een nieuwe internationale overeenkomst inzake jute en juteprodukten werd onderhandeld.

Het is deze overeenkomst die vandaag het voorwerp van bespreking uitmaakt. Gezien de overeenkomst werd getekend op 3 november 1989, dus voor de meest recente staats-hervorming, is Vlaanderen niet betrokken geweest bij de onderhandelingen of de voorbereiding ervan.

1.2. Inhoudelijke analyse van de overeenkomst

Deze nieuwe overeenkomst omvat zowel de doelstellingen van de vorige overeenkomst als een aantal nieuwe doelstellingen.

Als meest belangrijke van die nieuwe doelstellingen kunnen ondermeer worden vermeld :

- het naar behoren rekening houden met milieu-aspecten bij de activiteiten van de Internationale Jute-Organisatie, en dit in het bijzonder door bewustmaking van het grote publiek van de gunstige effecten van het gebruik van jute als natuurprodukt ;
- de verbetering van de voorlichting over de markt met het oog op een grotere doorzichtigheid ;

– de verbetering van de samenwerking tussen exporterende en importerende landen, en de diversificatie en uitbreiding van de internationale handel inzake jute en juteprodukten.

De overeenkomst van 1989 werkt grotendeels verder vanuit de institutionele structuur die reeds in 1982 werd voorzien.

Zo wordt voorzien in het voortbestaan van de Internationale Juteorganisatie, die als taak heeft de bepalingen van de overeenkomst uit te voeren, en toezicht uit te oefenen op de werking ervan. De zetel van de organisatie bevindt zich in Dhaka, hoofdstad van Bangladesh, het grootste netto-exporterend land van jute en juteprodukten (898.000 ton in 1993).

Zowel de jute-importerende als de jute-exporterende landen zijn lid van de organisatie.

Hoogste orgaan van de Internationale Juteorganisatie is de Internationale Juteraad. Binnen deze Raad zijn alle leden van de Organisatie vertegenwoordigd.

Om redenen van efficiëntie dient de Organisatie zoveel mogelijk de infrastructuur, diensten, en gespecialiseerde kennis van andere organisaties actief op de terreinen van internationale handel te gebruiken. Dit uiteraard om overlapping en dubbel werk te vermijden.

De hoofdactiviteit van de Raad bestaat in het selecteren van projecten en het volgen van hun uitvoering. Deze projecten dienen te liggen in de gebieden omschreven door de artikelen 25, 26 en 27 van de Overeenkomst. Het betreft met name de terreinen onderzoek en ontwikkeling (waarin bijvoorbeeld projecten als de verbetering van de landbouwproductiviteit kunnen lopen), afzetbevordering en vermindering van productie- en verwerkingskosten, dit uiteraard met het oog op het concurrentiëler maken van jute, wat vooral in het voordeel is van de landen in ontwikkeling die een bron van inkomsten vinden in hun juteproduktie.

Artikel 28 voorziet in concrete criteria, die er moeten voor zorgen dat de onder de vleugels van de Internationale Juteorganisatie ontwikkelde projecten de hele jutesector ten goede komen.

1.3. Instemming door het Vlaams Parlement

Bij wege van toepassing van artikel 40, derde lid, van de Overeenkomst heeft België, net zoals de meeste andere lidstaten van de Europese Unie, aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties laten weten dat ook wat België betreft de Overeenkomst ten voorlopigen titel zou worden toegepast vanaf 12 april 1991.

In het raam van de parlementaire instemmingsprocedure voor het federale parlement merkte de Raad van State (in haar advies van 3 februari 1994) op dat deze Overeenkomst naar Belgisch grondwettelijk model een "gemengd verdrag" vormt. Hetgeen op 28 april 1995 werd bevestigd door de werkgroep "gemengde verdragen" binnen de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB).

De artikels 1; 24, eerste lid; 26; en 28, punt b, van deze Overeenkomst hebben inderdaad betrekking op de bevordering van het afzet- en uitvoerbeleid inzake jute en juteprodukten, wat een bevoegdheid vormt van het Vlaams Gewest.

Bijgevolg is, overeenkomstig de Grondwet en de Bijzondere Wet, de instemming van het Vlaams Parlement vereist vooraleer deze Overeenkomst kan worden geratificeerd.

Vlaanderen is, met meer dan 10% van de wereldhandel, de grootste invoerder van juteprodukten ter wereld. De Vlaamse tapijtsector, aangevuld met de sector technisch textiel, is een belangrijke verbruiker van jutegarens. Ruim 80.000 ton jutegarens worden door de tapijtsector gebruikt. Ook zijn er een aantal bedrijven die vezels verwerken tot vilt, die touwen produceren, en die jutedoek importeren voor decoratie en verpakkingsdoeleinden. De voorbije zes jaar is de invoer van jute in ons land sterk toegenomen (1989 : 59.000 ton ; 1992 : 84.000 ton ; 1994 : 125.000 ton).

1.4. Meest recente stand van zaken binnen de Internationale Juteorganisatie – relevantie voor Vlaanderen

Op haar laatste bijeenkomst, d.d. 17 en 18 april 1996, stond een project ter promotie van de jute op de Europese markt aan de agenda van de Internationale Juteorganisatie. Dit project zou meer in het bijzonder gericht zijn op België en het Verenigd Koninkrijk. De twee landen binnen Europa, die samen instaan voor meer dan 80% van het verbruik van jute-tapijtarens, en van jute-gronddoeken.

In overleg met Vlaanderen en de textielfederatie heeft België ten overstaan van dit programma zijn akkoord betoond, maar dan wel onder de strikte voorwaarde dat er geen grootschalige promotie-acties op onze markt zullen worden ondernomen.

Diverse motieven liggen aan de basis van deze houding. Vooreerst is de promotie-actie in wezen niet nodig, aangezien – zoals hoger reeds aangehaald – de invoer van jute van jaar tot jaar sowieso blijft stijgen. Tweedens is er het bijzonder delicate probleem dat een intensieve campagne ter bevordering van de jute-afname, economisch nadeel dreigt op te leveren voor dat deel van de (voornamelijk Vlaamse) textielsector dat met synthetische vezels werkt. De overheid kan zich ter zake dan ook niet permitteren om op enigerlei wijze mee te werken aan de kunstmatige scheeftrekking van de economische concurrentie. Ook speelde het argument mee dat het ABOS (Algemeen Bestuur voor Ontwikkelingssamenwerking) dergelijke projecten niet steunt.

Al deze overwegingen leidden tot de conclusie dat een grootschalige, d.w.z. op de eindconsumenten gerichte, promotiecampagne erg duur zou uitvallen, en in wezen weinig efficiënt zou zijn. Daarom zal het promotionele luik voor wat België betreft, beperkt zijn tot een bezoek van een delegatie van jute-specialisten in de loop van de maand september van dit jaar. Hun taak zal erin bestaan om binnen de relevante economische middens te pogen (nog) meer interesse te wekken voor hun produkt.

1.5. Bij wege van besluit

Afrondend stelt de minister-president dat het internationale grondstoffenbeleid, binnen het internationaal rechtsverkeer, een zeer specifieke materie is.

Naast deze internationaal-publiekrechtelijke problemen, heeft een dergelijk beleid voor een aantal ontwikkelingslanden – op een zeer directe wijze – echter ook een grote materiële betekenis.

Anderzijds dienen op een gecontroleerde wijze ook marktprincipes te kunnen spelen.

Aangezien een dergelijk evenwicht kan worden bereikt via deze Overeenkomst, vraagt de minister-president het Vlaams

Parlement met aandrang om er zijn goedkeuring aan te hechten.

II. ALGEMENE BESPREKING

II.1. Kritiek op de verdragsvertaling

Preliminair maken diverse leden opmerkingen met betrekking tot de benedenmaatse kwaliteit van de verdragsvertaling. Aan de hand van een flink aantal voorbeelden worden door de leden divergenties aangetoond tussen de authentieke Franse tekst en de Nederlandse vertaling.

De minister-president kan zich ten volle terugvinden in deze kritiek, en verwijst ter verklaring van het probleem naar de toelichting die hij hieromtrent reeds verstrekte bij de bespreking van de Helsinki-Overeenkomst inzake grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren (cf. Stuk 263 (1995-1996) - Nr.2). Aangezien het niet Vlaanderen is dat aan de oorsprong van het probleem ligt, kan de minister-president enkel bij de diensten van de Europese Commissie - die in casu instonden voor de Nederlandse vertaling - aandringen op een grotere kwaliteitszorg met betrekking tot de Nederlandse teksten.

II.2. Laattijdige voorlegging aan het Vlaams Parlement

Een lid wijst erop dat dit verdrag, gezien de data van ondertekening en van voorlopige inwerkingtreding toch wel echt rijkelijk laat ter goedkeuring aan het Vlaams Parlement wordt voorgelegd.

De minister-president antwoordt hierop dat deze laattijdigheid toch enigszins dient gerelativeerd te worden. Zo is de behandeling van ditzelfde onderwerp in de Senaat nog steeds volop bezig, terwijl de andere gewestelijke entiteiten ter zake nog geen enkele actie ondernomen hebben. Ook hier speelt de Vlaamse regering dus betrekkelijk kort op de bal.

II.3. Potentiële impact van de vestigingsplaats van de Internationale Jute-Organisatie op de besluitvorming

Het feit dat de zetel van de Internationale Jute-Overeenkomst in de hoofdstad van Bangladesh, Dhaka, werd gevestigd, ontlokt aan hetzelfde lid de commentaar dat het hem vanuit democratisch oogpunt weinig principieel overkomt om op die manier legitimiteit te geven aan een staat die tussen 1983 en 1990 onder de militaire dictatuur van generaal Ershad leefde, sedertdien in een permanente staat van onrust verkeert, en nu op zijn best kan worden omschreven als een "bewaakte democratie". Tevens stelt hij zich de vraag of zulks geen nefaste of minstens negatieve invloed kan hebben op de besluitvorming. Dit temeer daar Bangladesh als (voorlopig nog) grootste producent van jute ter wereld op een overdreven manier zou kunnen gaan wegen op de besluitvorming, ten nadele van andere grote jute-producenten (zoals bijvoorbeeld India).

De minister-president kan het lid ter zake meedelen dat er momenteel geen enkele indicatie bestaat die zou kunnen wijzen op enigerlei onrechtmatige beïnvloeding van de besluitvorming binnen de Internationale Jute-Organisatie.

II.4. Mechanismen tot prijsstabilisatie

Een lid wenst met betrekking tot de in de Internationale Jute-overeenkomst opgenomen bepalingen inzake prijsstabilisatie te vernemen of hiermee maximumprijzen, minimumprijzen, dan wel de beide worden bedoeld.

De minister-president repliceert hierop dan in de Overeenkomst niet specifiek vermeld wordt of het om maximum-, dan wel minimumprijzen gaat. In beginsel gaat het formeel enkel over "afspraken". De facto zal het door de druk van de marktomstandigheden in de ene dan wel de andere richting inderdaad over maximum- dan wel minimumprijzen gaan.

Hij wijst er tegelijk op dat de UNCTAD, binnen het kader van dewelke deze Internationale Jute-Overeenkomst uiteindelijk is tot stand gekomen, steeds heeft aangedrongen op maatregelen waardoor de inkomsten die de ontwikkelingslanden uit de uitvoer van basisprodukten ontvangen, stabiel zouden worden. In beginsel werd getracht deze stabilisatie van de grondstoffenprijzen te bereiken door voor ieder produkt afzonderlijk een verdrag (grondstoffenovereenkomst) te sluiten, waarin de producerende staten zich zoveel mogelijk aan bepaalde produktiehoeveelheden binden, en waarin de consumerende landen zich verplichten bepaalde hoeveelheden af te nemen tegen van te voren binnen een vork-systeem vastgestelde prijzen.

Niet alleen wensten deze landen specifieke internationale overeenkomsten voor koffie, katoen, suiker, tin, koper en rubber, maar ook de oprichting van een grondstoffenfonds dat met hetzelfde doel buffervoorraden zou financieren. Dit laatste voorstel leidde tot de oprichting van het VN-Grondstoffenfonds. Hiervoor werden 18 grondstoffen in twee groepen ingedeeld : A. (de gevoeligste): koffie, cacao, thee, suiker, koper, tin, rubber, katoen, jute, harde vezels, en B.: bananen, oliën, vlees, tropisch hout, ijzererts, bauxiet, mangaan en fosfaten.

II.5. Potentiële impact en risico's voor de Vlaamse textielsector

Diverse leden wijzen erop dat deze Overeenkomst in wezen economisch erg gevoelig ligt voor Vlaanderen, en dan meer bepaald voor zijn textielsector. De geïmporteerde jute staat immers in directe concurrentie met de hier ter plekke gefabriceerde synthetische vezels. De vraag moet dan ook gesteld worden of een (verdere) stijging van de jute-import geen gevaar oplevert voor verlies aan arbeidsplaatsen in bepaalde segmenten van de textielsector.

Een ander lid wenst deze kwestie enkel vanuit ecologisch perspectief te benaderen. Jute is volgens haar - als natuurprodukt - een veel geschikter basisgrondstof voor de Vlaamse textielsector. Het is immers een stof die, in tegenstelling tot de synthetische vezels, beantwoordt aan het criterium van "duurzaamheid". En dit meer bepaald in de zin dat ze geschikt is voor hergebruik. Verder meent zij te weten dat het wereldverbruik van jute gestaag afneemt, hetgeen dramatische gevolgen kan hebben voor de inkomsten van de jute-producerende landen, waaronder o.a. Bangladesh. Zij meent derhalve dat het wel degelijk meer dan aangewezen is om in Vlaanderen op grote schaal het gebruik van jute te promoten.

De minister-president antwoordt hierop dat hij zich ten eerste bewust is van de delicate aard van de situatie. De competitie tussen natuurvezels enerzijds en synthetische vezels anderzijds, is trouwens een dossier dat door de textielberoepsfederatie Febeltex zeer nauwlettend wordt opgevolgd.

Dientengevolge lijkt voor de Vlaamse overheid een zeer terughoudende attitude het meest aangewezen. Zij kan het zich immers niet permitteren om – weze het dan met de beste bedoelingen inzake eerlijke wereldhandel – haar steun te verlenen of haar goedkeuring te hechten, aan een grootscheepse promotiecampagne voor het natuurprodukt, die het delicate en precaire markt-evenwicht zou verstoren. Derhalve zal op de Belgische markt de promotie-actie beperkt worden tot een bezoek van een delegatie van jute-specialisten aan een aantal bedrijven.

II.6. Evaluatie van de Jute-Overeenkomst van 1982

Een lid merkt op dat de nu voorliggende Overeenkomst van 1989, een voorloper heeft gehad in 1982. Vanuit empirisch en comparatief oogpunt zou hij vanwege de minister-president graag vernemen welk effect deze eerste overeenkomst heeft gesorteerd.

Volgens de minister-president leert een grondige evaluatie van de overeenkomst uit 1982 ons, dat het opgezette systeem, al bij al, vrij behoorlijk gefunctioneerd heeft. De essentie van dit systeem werd derhalve dan ook behouden in de nieuwe overeenkomst, maar er werden, zoals hoger gezegd, een aantal elementen aan toegevoegd, zo o.a. : het milieu-element, het element voorlichting, het promoten van de samenwerking tussen exporteurs en importeurs e.d.m.

II.7. Het Gemeenschappelijk Fonds voor Grondstoffen

Een aantal leden merken op dat deze Internationale Jute-Overeenkomst wordt gesitueerd in het ruimere kader van het Gemeenschappelijk Fonds voor Grondstoffen van de Verenigde Naties. Zij wensen van de minister-president dan ook meer informatie te vernemen over de werking van dit Fonds.

De minister-president legt uit dat het Gemeenschappelijk Fonds voor Grondstoffen tot stand kwam in het kader van de UNCTAD, en gebaseerd is op de "Overeenkomst tot instelling van het Gemeenschappelijk Fonds voor de Grondstoffen", zoals opgemaakt te Genève (de zetel van de UNCTAD) op 27 juni 1980 (voor België goedgekeurd bij wet van 15 maart 1985, B.S. 15.11.1985). Het aldus opgerichte Fonds staat inzake lidmaatschap open voor alle staten (artikel 4). In zijn werking wordt uitgegaan van een zogenaamde "eerste rekening", ter financiering van het aanleggen van buffervoorraden, in uitvoering van internationale grondstoffenovereenkomsten die geassocieerd zijn met het Fonds (artikelen 3,a en 7). Tevens is er een zogenaamde "tweede rekening" ter financiering van alle activiteiten, andere dan het aanleggen van buffervoorraden. Het kapitaal van het Fonds dient te worden onderschreven en volstort door de leden (artikelen 9 en 10). Het toegezegde kapitaal bepaalt dan op zijn beurt het aantal stemmen dat een lidstaat in het Fonds kan uitbrengen. Dit VN-Grondstoffenfonds werd volgestort, en begon zijn werking in 1989. Het heeft zijn zetel in Amsterdam.

Door de minister-president zullen een aantal informatieve documenten nopens het "Common Fund for Commodities" ter beschikking van de commissieleden worden gesteld (zie bijlagen 2.A, 2.B en 2.C).

II.8. Andere grondstoffenovereenkomsten

Een lid heeft uit de toelichting van de minister-president begrepen dat het in de bedoeling lag om voor 18 basisproduk-

ten soortgelijke grondstoffenovereenkomsten af te sluiten. Zij had van de minister-president graag vernomen hoe de stand van zaken is met betrekking tot de 17 overige produkten.

De minister-president verklaart hierop dat voor de andere produkten van de lijst de bestaande internationale samenwerkingsfora beperkt zijn tot de uitwisseling van informatie (in het bijzonder statistieken) en eventueel de promotie van projecten. Zo onder andere (naast de hier behandelde Internationale Jute-Overeenkomst) :

- katoen : de "International Cotton Advisory Committee (ICAC, Washington) ;

- harde vezels, vlees, bananen, thee, plantaardige oliën en fosfaten (meststoffen) : er zijn geen bijzondere organisaties, maar alleen technische groepen in het kader van de FAO ;

- rubber : niet alleen dient de internationale organisatie (INRO - Kuala Lumpur) die de regelende voorraad beheerst vermeld te worden, maar er is ook nog een in Londen gebaseerde "international study group" ;

- koper : een "international study group" (Lissabon) is actief sinds 1993 ;

- ijzererts, bauxiet, mangaan : er zijn geen organisaties of bijzondere akkoorden; de UNCTAD verspreidt statistieken ;

- suiker : de internationale organisatie terzake (ISO - Londen) wordt door een gewoon administratief akkoord beheerd sinds 1992.

Het geïntegreerd programma van de UNCTAD heeft dus nooit zijn doel bereikt. Namelijk internationale overeenkomsten met economische clausules voor de 18 produkten van de zogenaamde "Nairobi-lijst" van 1976 (zie de hoger vermelde groepen A en B) te laten afsluiten.

Zulke akkoorden waren inderdaad maar verwezenlijkt voor enkele produkten : tin (faillissement in 1985), cacao (de regelende voorraad wordt gელიკვიდეerd sinds 1993), koffie (het systeem van de quota werd in 1994 verlaten), en natuurlijke rubber (de regelende voorraad is hier nog in werking).

III. STEMMINGEN

III.1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Dit artikel wordt aangenomen met elf stemmen bij twee onthoudingen.

Artikel 2

Dit artikel wordt aangenomen met elf stemmen bij twee onthoudingen.

Artikel 3

Dit artikel, dat de datum van inwerkingtreding bepaalt, wordt aangenomen met elf stemmen bij twee onthoudingen.

III.2. Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt daarna in zijn geheel aangenomen met elf stemmen bij twee onthoudingen.

De verslaggever,

Stefaan PLATTEAU

De voorzitter,

Jef SLEECKX

BIJLAGEN

BIJLAGE 1

The Integrated Programme for Commodities: Resolution 93(IV)

Resolution

93 (IV). Integrated Programme for Commodities¹

The United Nations Conference on Trade and Development,

Recalling the Declaration and the Programme of Action on the Establishment of a New International Economic Order² as well as the Charter of Economic Rights and Duties of States,³ which lay down the foundations of the new international economic order, General Assembly resolution 623 (VII) of 21 December 1952 and the recommendation contained in annex A.II.1 of the Final Act adopted at the first session of the Conference,

Recalling, in particular, section I, 3, paragraph (a) (iv), of the Programme of Action on the Establishment of a New International Economic Order, relating to the preparation of an over-all integrated programme for 'a comprehensive range of commodities of export interest to developing countries',

Recalling also section I, paragraph 3, of General Assembly resolution 3362 (S-VII) of 16 September 1975, which states, *inter alia*, that 'an important aim of the fourth session of the United Nations Conference on Trade and Development, in addition to work in progress elsewhere, should be to reach decisions on the improvement of market structures in the field of raw materials and commodities of export interest to the developing countries, including decisions with respect to an integrated programme and the applicability of elements thereof',

Taking note of the work undertaken on commodities in preparation for the fourth session of the Conference, in particular the proposals submitted by the Secretary-General of UNCTAD for an integrated programme for commodities,⁴

Reaffirming the important role of UNCTAD in the field of commodities,

The Integrated Programme: Resolution 93(IV)

Bearing in mind resolution 16 (VIII) of 19 December 1975 of the Committee on Commodities concerning decisions by the Conference at its fourth session with respect to an integrated programme for commodities, on, *inter alia*:

- (a) Objectives;
- (b) Commodities to be covered;
- (c) International measures;
- (d) Follow-up procedures and time-table for the implementation of agreed measures,

Affirming the importance to both producers and consumers, notably the developing countries, of commodity exports for foreign exchange earnings and of commodity imports for welfare and economic development,

Recognizing the need to conduct international trade on the basis of mutual advantage and equitable benefits, taking into account the interests of all States, particularly those of the developing countries,

Recognizing also the need for improved forms of international co-operation in the field of commodities which should promote economic and social development, particularly of the developing countries,

Recognizing further the urgent need for substantial progress in stimulating food production in developing countries and the important bearing of international commodity policies on this aim,

Recalling the proposal in the Manila Declaration and Programme of Action for the establishment of a common fund for the financing of international commodity stocks, co-ordinated national stocks or other necessary measures within the framework of commodity arrangements,

Bearing in mind the view that there might be financial savings in operating a central facility for the purpose of financing buffer stocks,

Taking note of the readiness of a number of countries, expressed prior to and at the fourth session of the Conference, to participate in and financially support a common fund,

Noting that there are differences of views as to the objectives and modalities of a common fund,

Convinced of the need for an over-all approach and an integrated programme for commodities which is a programme of global action to improve market structures in international trade in commodities of interest to developing countries, and which is consistent with the interests of all countries, particularly those of the developing countries, and assures a comprehensive view of the various elements involved while respecting the characteristics of individual commodities,

Decides to adopt the following Integrated Programme for Commodities:

I. Objectives

With a view to improving the terms of trade of developing countries and in order to eliminate the economic imbalance between developed and developing countries, concerted efforts should be made in favour of the developing countries towards expanding and diversifying their trade, improving and diversifying their productive capacity, improving their productivity and increasing their export earnings, with a view to counteracting the adverse effects of inflation, thereby sustaining real incomes. Accordingly the following objectives are agreed:

1. To achieve stable conditions in commodity trade, including avoidance of excessive price fluctuations, at levels which would:
 - (a) be remunerative and just to producers and equitable to consumers;
 - (b) take account of world inflation and changes in the world economic and monetary situations;
 - (c) promote equilibrium between supply and demand within expanding world commodity trade;
2. To improve and sustain the real income of individual developing countries through increased export earnings, and to protect them from fluctuations in export earnings, especially from commodities;
3. To seek to improve market access and reliability of supply for primary products and the processed products thereof, bearing in mind the needs and interests of developing countries;
4. To diversify production in developing countries, including food production, and to expand processing of primary products in developing countries with a view to promoting their industrialization and increasing their export earnings;
5. To improve the competitiveness of, and to encourage research and development on the problems of, natural products competing with synthetics and substitutes, and to consider the harmonization, where appropriate, of the production of synthetics and substitutes in developed countries with the supply of natural products produced in developing countries;
6. To improve market structures in the field of raw materials and commodities of export interest to developing countries;
7. To improve marketing, distribution and transport systems for commodity exports of developing countries, including an increase in their participation in these activities and their earnings from them.

The Integrated Programme: Resolution 93(IV)

II. Commodity coverage

The commodity coverage of the Integrated Programme should take into account the interests of developing countries in bananas, bauxite, cocoa, coffee, copper, cotton and cotton yarns, hard fibres and products, iron ore, jute and products, manganese, meat, phosphates, rubber, sugar, tea, tropical timber, tin, and vegetable oils, including olive oil, and oilseeds, among others, it being understood that other products could be included, in accordance with the procedure set out in section IV below.

III. International measures of the Programme

1. It is agreed that steps will be taken, as described in section IV, paragraphs 1 to 3, below, towards the negotiation of a common fund.

2. It is also agreed to take the following measures, to be applied singly or in combination, including action in the context of international commodity arrangements between producers and consumers, in the light of the characteristics and problems of each commodity and the special needs of developing countries:

- (a) Setting up of international commodity stocking arrangements;
- (b) Harmonization of stocking policies and the setting up of co-ordinated national stocks;
- (c) Establishment of pricing arrangements, in particular negotiated price ranges, which would be periodically reviewed and appropriately revised, taking into account, *inter alia*, movements in prices of imported manufactured goods, exchange rates, production costs and world inflation, and levels of production and consumption;
- (d) Internationally agreed supply management measures, including export quotas and production policies and, where appropriate, multilateral long-term supply and purchase commitments;
- (e) Improvement of procedures for information and consultation on market conditions;
- (f) Improvement and enlargement of compensatory financing facilities for the stabilization, around a growing trend, of export earnings of developing countries;
- (g) Improvement of market access for the primary and processed products of developing countries through multilateral trade measures in the multilateral trade negotiations, improvement of schemes of generalized preferences and their extension beyond the period originally envisaged, and trade promotion measures;
- (h) International measures to improve the infrastructure and industrial capacity of developing countries, extending from the production of primary commodities to their processing, transport and marketing, as well as to the production of finished manufactured goods, their transport, distribution

and exchange, including the establishment of financial, exchange and other institutions for the remunerative management of trade transactions;

(i) Measures to encourage research and development on the problems of natural products competing with synthetics and consideration of the harmonization, where appropriate, of the production of synthetics and substitutes in developed countries with the supply of natural products produced in developing countries;

(j) Consideration of special measures for commodities whose problems cannot be adequately solved by stocking and which experience a persistent price decline.

3. The interests of developing importing countries, particularly the least developed and the most seriously affected among them, and those lacking in natural resources, adversely affected by measures under the Integrated Programme, should be protected by means of appropriate differential and remedial measures within the Programme.

4. Special measures, including exemption from financial contributions, should be taken to accommodate the needs of the least developed countries in the Integrated Programme.

5. Efforts on specific measures for reaching arrangements on products, groups of products or sectors which, for various reasons, are not incorporated in the first stage of application of the Integrated Programme should be continued.

6. The application of any of the measures which may concern existing international arrangements on commodities covered by the Integrated Programme would be decided by governments within the commodity organizations concerned.

IV. Procedures and time-table

1. The Secretary-General of UNCTAD is requested to convene a negotiating conference open to all members of UNCTAD on a common fund no later than March 1977.

2. The Secretary-General of UNCTAD is further requested to convene preparatory meetings prior to the conference referred to in paragraph 1 above concerning, *inter alia*:

- (a) Elaboration of objectives;
- (b) The financing needs of a common fund and its structure;
- (c) Sources of finance;
- (d) Mode of operations;
- (e) Decision-making and fund management.

3. Member countries are invited to transmit to the Secretary-General of

The Integrated Programme: Resolution 93(IV)

UNCTAD, prior to 30 September 1976, any proposals they may have concerning the above and related issues.

4. The Secretary-General of UNCTAD is further requested to convene, in consultation with international organizations concerned, preparatory meetings for international negotiations on individual products, in the period beginning 1 September 1976. These meetings should complete their work as soon as possible, but not later than February 1978. The task of the preparatory meetings shall be to:

(a) Propose appropriate measures and techniques required to achieve the objectives of the Integrated Programme;

(b) Determine financial requirements resulting from the measures and techniques proposed;

(c) Recommend follow-up action required through the negotiation of commodity agreements, or other measures;

(d) Prepare draft proposals of such agreements for the consideration of governments and for use in commodity negotiating conferences.

5. The Secretary-General of UNCTAD is further requested to convene, as and when required, commodity negotiating conferences as soon as possible after the completion of each preparatory meeting held pursuant to paragraph 4 above. These negotiations should be concluded by the end of 1978.

6. The Secretary-General of UNCTAD is requested to undertake the necessary arrangements for the servicing of the preparatory meetings and the subsequent commodity negotiating conferences, in co-operation with the secretariats of the specialized commodity bodies and other organizations concerned.

7. It is agreed that international negotiations or renegotiations on individual commodities covered by existing agreements shall be in accordance with appropriate established procedures for the purpose of concluding international arrangements.

8. The Trade and Development Board is instructed to establish an *ad hoc* intergovernmental committee to co-ordinate the preparatory work and the negotiations, to deal with major policy issues that may arise, including commodity coverage, and to co-ordinate the implementation of the measures under the Integrated Programme.

*145th plenary meeting
30 May 1976*

Notes

¹ The Conference adopted this resolution without dissent.

² General Assembly resolutions 3201 (S-VI) and 3202 (S-VI) of 1 May 1974.

Appendix 1

³ General Assembly resolutions 3281 (XXIX) of 12 December 1974.

⁴ TD/184 and Corr. 1. Reproduced in *Proceedings of the United Nations Conference on Trade and Development, Fourth Session*, vol. III, *Basic Documentation* (United Nations publication, Sales No. E.76.II.D.12).

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1983-1984

8 DECEMBER 1983

**Ontwerp van wet houdende goedkeuring van de
Overeenkomst tot instelling van het Gemeen-
schappelijk Fonds voor Grondstoffen, en van
de Bijlagen, opgemaakt te Genève op 27 juni
1980**

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. INLEIDENDE OPMERKINGEN

De Overeenkomst tot instelling van het Gemeenschappelijk Fonds voor Grondstoffen werd afgesloten te Genève op 27 juni 1980, na vele jaren bijzonder moeilijke onderhandelingen. De internationale politiek op het gebied van de grondstoffen ligt aan de basis van dit ontwerp.

Inderdaad, sedert vele jaren worden Internationale Overeenkomsten afgesloten met het oog op de verbetering van de stabiliteit van bepaalde grondstoffenkoersen. De mechanismen die gewoonlijk aangewend worden zijn de oplegging van exportcontingenten (Internationale Koffieovereenkomst) en de interventie op de markt van een buffervoorraad die de bedoelde grondstof zal aan- of verkopen naargelang de marktprijs zich onder of boven een afgesproken niveau situeert. (Internationale Overeenkomsten betreffende natuurlijk rubber, cacao en tin).

In het geval van het bestaan van een buffervoorraad, stelt zich het probleem van de financiering die bepaald zwaar kan zijn. De promotoren van een Gemeenschappelijk Fonds hebben laten gelden dat besparingen zouden voortvloeien uit een meer gecentraliseerd financieel beheer van verscheidene buffervorraden van wie de prijsbewegingen niet synkroon zouden verlopen. Meer zelfs, de stijging van het aantal voorraden vergroot de compensatiekansen tussen de noden en de financiële overschotten, voortvloeiend uit de aan-

en verkoopoperaties voor verscheidene produkten, zodat een kleinere financiering zou volstaan om efficiënt tussen te komen op het geheel van de markten.

Deze stelling werd uiteindelijk aangenomen tijdens de vierde Conferentie van de Verenigde Naties betreffende de Handel en Ontwikkeling in mei 1976. De Resolutie 93 (IV) van deze Conferentie voorziet, inderdaad, naast de aanvang van onderhandelingen voor 18 grondstoffen, in de instelling van een Gemeenschappelijk Fonds.

Na meerdere voorbereidende vergaderingen, werd de eigenlijke onderhandeling ingezet in maart 1977 om tot een einde te komen in juni 1980.

II. ANALYSE VAN DE OVEREENKOMST

1. Functie van het Gemeenschappelijk Fonds

Het Gemeenschappelijk Fonds zal over twee rekeningen beschikken, voor dewelke eigen middelen zullen voorzien worden.

Door middel van zijn eerste rekening en binnen het kader van grondstoffenovereenkomsten en -regelingen, zal het Fonds kunnen bijdragen tot de financiering van internationale buffervoorraden en internationale gecoördineerde nationale voorraden.

Door middel van zijn tweede rekening, zal het Fonds maatregelen kunnen financieren, op het gebied van de grondstoffen, andere dan de voorraadvorming, zoals maatregelen op het gebied van de ontwikkeling die erop gericht zijn de marktstructuur, de concurrentiepositie en de vooruitzichten op lange termijn voor bepaalde grondstoffen te verbeteren.

Daarenboven zal het Fonds de coördinatie en het overleg met betrekking tot maatregelen op het gebied van grondstoffen die niet gericht zijn op voorraadvorming bevorderen.

2. Financiële beschikkingen

A. Doelstelling

Indien alle leden van de U.N.C.T.A.D. lid worden van het Fonds, zal het beschikken, in de vorm van verplichte bijdragen, over ongeveer 470 miljoen U.S. dollar.

Naast het overgrote deel van deze verplichte bijdragen, zal de eerste rekening beschikken over middelen die moeten bijgedragen worden door internationale grondstoffenorganisaties, die met het Fonds geassocieerd zullen zijn.

Voor wat de tweede rekening betreft, zal deze over een deel verplichte bijdragen beschikken alsook over vrijwillige bijdragen, die op 280 miljoen dollar geschat worden.

De begin doelstelling is dus het samenbrengen in verplichte bijdragen van ongeveer 750 miljoen dollar.

B. Middelen van het Fonds

Sectie 1 : directe bijdragen

De lidstaten van het Fonds zullen door middel van rechtstreekse bijdragen moeten inschrijven op een totaal van 47 000 aandelen, waarvan 30 000 volgestort en 10 000 niet-volgestort zijn (art. 9).

a) Waarde

Elk aandeel heeft een waarde van 7 566,47 rekeneenheden, die in bijlage F van de Overeenkomst worden gedefinieerd (art. 10).

b) Inschrijving

De lidstaten zullen elk inschrijven op :

— 100 volgestorte aandelen;

— en de bijkomende volgestorte en niet-volgestorte aandelen berekend in functie van het deel van de bedoelde lidstaat in de wereldhandel van grondstoffen en/of in functie van zijn bekwaamheid tot bijdragen.

c) Betaling der aandelen

De totale inschrijving op volgestorte aandelen moet betaald worden de volgende modaliteiten (art. 11) :

— binnen de 60 dagen na de inwerkingtreding van de Overeenkomst : 30 pct;

— één jaar na de eerste betaling : 20 pct. en deponering van niet-heroepbare promessen ten bedrage van 10 pct.;

— twee jaar na de eerste betaling : deponering van niet-heroepbare promessen ten bedrage van 40 pct.

De niet-volgestorte aandelen kunnen pas opgeroepen worden door het Fonds om aan zijn verplichtingen met betrekking tot aan zijn eerste rekening verstrekte leningen te voldoen (art. 17, § 12).

Sectie 2 : vrijwillige bijdragen (art. 13).

Het Fonds kan vrijwillige bijdragen van leden en uit andere bronnen aanvaarden.

De bijdragende partij kan bepalen dat deze bestemd zijn voor de eerste dan wel voor de tweede rekening.

Het streefbedrag van de oorspronkelijke vrijwillige bijdragen ter gebruik van de tweede rekening is 211 860 200 re.

Sectie 3 : middelen voortvloeiend uit de associatie van internationale grondstoffenorganisaties met het Fonds (art. 14).

a) Kasdeposito's

Een geassocieerde grondstoffenorganisatie zal bij het Fonds in contant geld een derde van zijn maximale financieringsbehoefte moeten deponeren. Deze verplichting zal

geheel of gedeeltelijk kunnen nagekomen worden door opslagbewijzen van voorraden die door de grondstoffenorganisatie worden aangehouden aan het Fonds in pand of aan het Fonds als trustee te geven.

b) Garantiekapitaal en overheidsgarantie

De leden van een internationale grondstoffenorganisatie zullen rechtstreeks garantiekapitaal en overheidsgaranties aan het Fonds verstrekken voor een totale waarde gelijk aan twee derde van de maximale financieringsbehoeften van de desbetreffende geassocieerde organisatie.

Het garantiekapitaal en de overheidsgaranties kunnen pas opgeroepen worden door het Fonds in de volgende gevallen (art. 17 § 11 à 13) :

— het nakende in gebreke blijven van een geassocieerde grondstoffenorganisatie inzake haar verplichting aangaande aan haar door het Fonds verstrekte leningen;

— in geval het Fonds alle andere mogelijk middelen heeft uitgeput om te voldoen aan zijn verplichtingen met betrekking tot door zijn eerste rekening verstrekte leningen.

c) Opslagbewijzen

Als zekerheidsstelling voor de betaling door de organisatie van haar verplichtingen jegens het Fonds, zal de geassocieerde grondstoffenorganisatie opslagbewijzen van grondstoffen, die gekocht zijn met verstrekte deposito's of met door het Fonds verstrekte leningen, in pand geven aan het Fonds of aan het Fonds als trustee geven.

Sectie 4 : leningen

Het Fonds zal kunnen leningen contracteren bij zijn leden, internationale financiële instellingen en op kapitaalmarkten voor wat de werkzaamheden van zijn eerste rekening betreft.

Grenzen zijn evenwel gesteld aan het totale uitstaande bedrag van de leningen, die het Fonds mag contracteren.

3. De eerste rekening

A. Middelen

De eerste rekening die het Fonds zal toelaten aan de financiering van de buffervoorraden bij te dragen zal over de volgende middelen beschikken :

— inschrijving door leden op rechtstreeks bijgedragen kapitaal;

— door geassocieerde internationale grondstoffenorganisaties verstrekte kasdeposito's;

— verstrekt garantiekapitaal, contant geld in plaats van garantiekapitaal en door deelnemers in geassocieerde internationale grondstoffenorganisaties verstrekte overheidsgaranties;

— aan de eerste rekening toegewezen vrijwillige bijdragen;

— opbrengsten uit leningen;

- netto-inkomsten die kunnen voortvloeien uit de werkzaamheden van de eerste rekening;
- een speciale reserve gevormd uit opbrengsten van de eerste rekening tot een bedrag van ten hoogste 10 pct. van het aan deze rekening toegewezen rechtstreeks bijgedragen kapitaal;
- van geassocieerde internationale grondstoffenorganisaties ontvangen opslagbewijzen.

B. Werking

Het Fonds zal de enige bankier zijn van de geassocieerde internationale grondstoffenorganisaties.

Het zal de gelden van deze organisaties gestort krijgen en zal, voor zover nodig, hen de nodige middelen kunnen lenen ter financiering van hun buffervoorraad.

Het Fonds zal associatieovereenkomsten met grondstoffenorganisaties onderhandelen en afsluiten.

Deze overeenkomsten zullen de maximale financieringsbehoeften van de geassocieerde grondstoffenorganisatie, de manier waarop deze organisatie aan haar verplichtingen zal voldoen (zie hierboven : middelen Sectie 3 a), alsook de modaliteiten van de door het Fonds aan de organisatie toegestane leningen, nader bepalen.

Ingeval een geassocieerde organisatie in gebreke blijft inzake haar verplichtingen aangaande een aan haar door het Fonds verstrekte lening, gebruikt deze laatste diens middelen, zoals aangeven in artikel 17 § 11.

In de verhouding tussen het Fonds en een geassocieerde organisatie, is het weerhouden doel bijgevolg de solvabiliteit van de eerste rekening te verzoenen met de mogelijkheid van zo goedkoop mogelijk opslag- en koersondersteuningsmaatregelen van grondstoffen te financieren. Daarom werden de wederzijds verplichten van het Fonds en de geassocieerde grondstoffenorganisaties duidelijk gedefinieerd in paragraaf 9 en 10 van artikel 17 van de Overeenkomst.

Wanneer een geassocieerde organisatie totaal in gebreke blijft, zal het Fonds de mogelijkheid hebben de bij hem in pand gegeven voorraden te vervreemden. De opbrengst van deze eventuele vervreemdingen zal in de eerste plaats dienen om de verbintenissen in hoofde van de eerste rekening na te komen, en om vervolgens de eigen middelen van het Fonds weer op te bouwen.

4. De tweede rekening

De tweede rekening zal over de volgende middelen beschikken :

- het deel van het rechtstreeks bijgedragen kapitaal dat door de leden aan de tweede rekening zal toegewezen worden;
- aan de tweede rekening verstrekte vrijwillige bijdragen;
- leningen;

— de netto-inkomsten van de werkzaamheden van het Fonds die eventueel aan de tweede rekening worden toegekend alsook elk middel dat ter beschikking van het Fonds wordt gesteld ten voordele van werkzaamheden m.b.t. de tweede rekening.

De belangrijkste onder de in de Overeenkomst opgesomde principes die de werkzaamheden van de tweede rekening zullen regeren, zijn de volgende (art. 18 § 3) :

a) Het Fonds zal kunnen leningen of schenkingen verstrekken of daarin deelnemen ten behoeve van de financiering van maatregelen op het gebied van grondstoffen die niet de voorraadvorming betreffen, op voorwaarde dat deze maatregelen erop gericht zijn de marktstructuur te verbeteren, de concurrentiepositie en de vooruitzichten op lange termijn m.b.t. bepaalde grondstoffen gunstiger te maken. Deze maatregelen zullen hoofdzakelijk het onderzoek, de ontwikkeling, productiviteitsverbetering, de marktpromotie en maatregelen ter ondersteuning van de diversificatie door middel van het in het leven roepen van bijproducten, meer in het bijzonder voor niet stockeerbare voedingsmiddelen omvatten. Deze zullen binnen het kader van een internationale grondstoffenorganisatie gezamenlijk door producenten en verbruikers begeleid en ten uitvoer gelegd worden.

b) In de toewijzing van de middelen van de tweede rekening zal het Fonds de nodige aandacht schenken aan grondstoffen die van bijzonder belang zijn voor de minst ontwikkelde landen.

c) Vóór elke financieringsoperatie van een project door het Fonds zullen de realisatiemodaliteiten van dit project voorgelegd worden door een internationale grondstoffenorganisatie die het zal begeleiden. De leidende instanties van het Fonds zullen over de ontvankelijkheid van het bedoelde project uitspraak doen.

d) Voor wat het financieel beheer betreft zal het Fonds naar behoren rekening houden met de wenselijkheid te vermijden dat een onevenwichtig aandeel van de middelen van de tweede rekening wordt gebruikt ten gunste van één bepaalde grondstof.

e) Het Fonds zal zoveel mogelijk vermijden om door middel van de tweede rekening die zelfde activiteiten te verrichten die door bestaande internationale en regionale financiële instellingen kunnen deelnemen aan mede-financieringstransacties.

f) Het totaal bedrag aan leningen en schenkingen die het Fonds uit hoofde van werkzaamheden van de tweede rekening zal verstrekken zal het totaal bedrag van de middelen van de vermelde rekening niet mogen te boven gaan.

5. Structuur van het Fonds

Het Fonds bestaat uit :

— een Raad van bestuur die over alle bevoegdheden beschikt en waarin ieder land is vertegenwoordigd door een bestuurder en een plaatsvervanger.

De Raad houdt een jaar-vergadering maar kan ook bijzondere vergaderingen houden.

De Overeenkomst voorziet de verschillende vereiste meerderheden voor de beslissingsname en ook de verdeling van het stemrecht onder de lidstaten. Deze verdeling (annexe D van de Overeenkomst) is gebaseerd op de toekenning van 150 basis-stemmen aan ieder lid bij dewelke zich een aantal stemmen voegen die afhankelijk zijn van de omvang van de rechtstreekse bijdragen alsook van het garantiekapitaal, aangebracht door het bedoelde lid, voortvloeiend uit zijn deelname aan een geassocieerde grondstoffenorganisatie.

De Overeenkomst voorziet evenwel dat besluiten zoveel mogelijk zonder stemming genomen worden.

— Een college van bewindvoerders van 28 bewindvoerders verkozen door de Raad van Bestuur en verantwoordelijk voor deze voor wat de uitoefening van de werkzaamheden van het Fonds betreft.

Het college van bewindsvoerders oefent op het hoofdkantoor van het Fonds zijn functie uit en vergadert zo vaak als de zaken dit vereisen.

Zoals bij de Raad van Bestuur zullen de besluiten zoveel mogelijk zonder stemming genomen worden. Elk bewindvoerder evenwel zal over een aantal stemmen beschikken toegewezen door de leden die hij vertegenwoordigd.

— Een directeur benoemd door de Raad van Bestuur die de dagelijkse werkzaamheden van het Fonds leidt.

De Directeur zal de vergadering van het college van bewindvoerders voorzitten. Hij is verantwoordelijk voor de benoeming van het personeel.

— Het Raadgevend Comité, in het leven geroepen door de Raad van Bestuur om de werkzaamheden van de tweede rekening te vergemakkelijken.

De functies van dit Comité zullen de volgende zijn :

a) advies uitbrengen aan het college van bewindvoerders inzake hetzij de technische en economische aspecten van de door de internationale grondstoffenorganisaties voorgestelde programma's hetzij inzake de specifieke aspecten die verband houden met de behandeling van bepaalde projecten waarvan de financiering door de tweede rekening gebeurd hetzij ook inzake de toe te passen richtlijnen en criteria voor het vaststellen van de prioriteiten tussen maatregelen in het kader van de tweede rekening.

b) bekomentarieren van rapporten van de directeur inzake het toezicht op de uitvoering en evaluatie van projecten die door middel van de tweede rekening worden gefinancierd.

6. Hoofdkantoor van het Fonds

Het hoofdkantoor wordt gekozen, zo mogelijk tijdens de eerste zitting van de Raad van bestuurders. Langs de zijde van de geïndustrialiseerde landen zijn Londen en Amsterdam kandidaat

7. Inwerkingtreding

De inwerkingtreding is afhankelijk van drie essentiële voorwaarden :

- ratificatie door 90 Staten;
- inschrijving van deze Staten op ten minste twee derden van de met de directe bijdragen overeenkomende aandelen (deze voorwaarde zal pas vervuld zijn indien alle ontwikkelde landen en een belangrijk deel van de ontwikkelingslanden de Overeenkomst ratificeren);
- aankondiging van vrijwillige bijdragen aan de tweede rekening voor ten minste 50 pct. van het gestelde streefbedrag.

De ratificatietermijn zal kunnen verlengd worden door een beslissing van de Staten die reeds geratificeerd hebben.

III. DEELNAME VAN BELGIË

Wanneer het principe van het in het leven roepen van een Gemeenschappelijk Fonds voor grondstoffen uiteindelijk werd aangenomen, heeft België op zeer actieve wijze deelgenomen aan de werkzaamheden, die tot de Overeenkomst hebben geleid. In de politieke context van de onderhandeling en in zijn Noord-Zuid-aspect, kan men stellen dat de aangenomen tekst een bevredigend compromis vormt tussen de verschillende standpunten terzake.

Als bewijs van haar politieke wil heeft België, met de andere E.E.G.-lidstaten, de Overeenkomst op 31 maart 1981 ondertekend.

De bekrachtiging van deze Overeenkomst zal België de volgende financiële verplichtingen opleggen :

1. De inschrijving op 470 aandelen van het kapitaal met een totale waarde van 3 556 242 rekeneenheden (S.T.R.). Van dit totaal dienen 349 aandelen ter waarde van 2 640 699 rekeneenheden te worden volgestort in drie stortingen zoals hierboven werd uiteengezet. In toepassing van de bepalingen van artikel 11, paragraaf 1, *b*, van de statuten dienen de betalingen te worden gedaan in één van de vijf bruikbare valuta. In april 1983 werd het totaal van de drie stortingen geschat op ongeveer 95 000 000 Belgische frank.

De 121 resterende aandelen van het kapitaal met een totale waarde van 915 543 rekeneenheden vertegenwoordigen het niet-volgestorte kapitaal dat slechts kan aangesproken worden in de omstandigheden voorzien in artikel 17, paragraaf 12. In april 1983 werd het niet-volgestorte kapitaal van België geschat op ± 33 000 000 Belgische frank, verbintenis die echter geen budgettaire weerslag heeft.

2. De betaling van een vrijwillige bijdrage aan de tweede rekening van 100 000 000 Belgische frank aangekondigd tijdens de 5de Conferentie van de Verenigde Naties voor handel en ontwikkeling (Manila, mei 1979) door de heer Eyskens, Minister van Ontwikkelingssamenwerking.

In de statuten werd niets voorzien wat de betalingen betreft van de vrijwillige bijdragen; dit probleem moet nog het voorwerp uitmaken van een toepassingsakkoord, hetgeen dan noodzakelijkerwijze een inschrijving op de begroting zal meebrengen.

3. De inbreng in het Fonds van garantiekapitaal bij de associatie van het Fonds met een internationale grondstoffenorganisatie waarvan België lid is.

Er dient opgemerkt dat deze verbintenis jegens het Fonds zal overeenstemmen met een parallelle vermindering van de financiële verplichtingen voor België in het kader van een bepaalde grondstoffenorganisatie, die van het Fonds een lening zal kunnen verkrijgen die equivalent is aan 2/3 van diens financiële behoeften.

IV. BESLUIT

Zoals reeds werd onderstreept, is de Overeenkomst tot instelling van een Gemeenschappelijk Fonds voor grondstoffen een fundamenteel element van de internationale grondstoffenpolitiek, met de bedoeling het te verbinden met de internationale grondstoffenakkoorden aan dewelke België steeds zijn steun heeft verleend.

De coherentie van de Belgische politiek op dit vlak, het behoud van diens positieve houding tijdens de onderhandelingen, de beslissing van de andere Lidstaten van de Europese Gemeenschap alsook het belang van de inwerkingtreding van de Overeenkomst als element in de Noord-Zuid-dialoog, maken de Belgische deelname aan deze Overeenkomst onontbeerlijk.

De Regering stelt het Parlement bijgevolg voor de tekst ervan goed te keuren.

De opmerking geformuleerd door de Raad van State betreffende de toepassing van de vrijstelling van belastingen voorzien in artikel 48, 4, b), vraagt volgende toelichtingen.

Er zouden zich inderdaad situaties kunnen voordoen waar het Belgische interne recht in tegenspraak zou zijn met de verbintenis die voortspuit uit de overeengekomen schikking, die voorziet geen belastingen te heffen op de roerende inkomsten betaald door het Fonds, wanneer deze belasting als enige rechtsgrond de plaats van de effectieve betaling van deze inkomsten heeft.

Dit zou het geval zijn indien inkomsten uitgekeerd door het Fonds als vergoeding van een lening, betaald werden door tussenkomst van een bemiddelaar, gevestigd in België, aan personen die niet in België gevestigd zijn in de zin van het Wetboek van de belastingen op de inkomsten. Inderdaad, de inkomsten van leningen uitgegeven, zowel in België als in het buitenland door internationale of supranationale publiekrechtelijke organismen waarvan België lid is, worden volgens de toepassing van het interne recht beschouwd als roerende inkomsten van buitenlandse afkomst, en artikel 167 van dit Wetboek schrijft zelfs, in een dergelijk geval, aan de bemiddelaar de verplichting voor de roerende voorheffing in te houden en deze aan de schatkist over te maken.

Artikel 143, 2°, van datzelfde Wetboek daarentegen, stelt de inkomsten van buitenlandse waardepapieren vrij van belastingen, wanneer deze in België gedeponeerd worden door personen die niet in België verblijven en die deze waardepapieren niet aanwenden voor de uitoefening van een professionele activiteit in België; de deposito's dienen bovendien te beantwoorden aan door de Minister van Financiën gestelde voorwaarden.

Wanneer aan deze voorwaarden voldaan is, gaat de vrijstelling voorzien in artikel 48, 4, b), van het akkoord zich uitstekend verenigen met het Belgische interne recht.

Daarentegen, als de inkomsten betaald zijn aan niet in België verblijvende personen die :

— hetzij de effecten van de leningen van het Fonds niet gedeponeerd hebben in België tegen de vastgestelde voorwaarden,

— hetzij deze effecten gebruiken voor de uitoefening van een professionele activiteit in België,

moet de roerende voorheffing, krachtens het intern recht, ingehouden worden door de eerste Belgische bemiddelaar.

In deze mogelijke situaties wijkt de overeengekomen schikking af van het intern recht. Op zichzelf kan dit echter geen probleem scheppen, vermits bij conflicten van die aard de voorrang gegeven wordt, overeenkomstig de rechtspraak, aan de normen van het internationaal recht.

Dienovereenkomstig zal in deze twee beschouwde hypothesen de Belgische bemiddelaar niet verplicht zijn de roerende voorheffing in te houden op de intresten gestort door het Fonds via zijn tussenkomst.

Deze Overeenkomst werd reeds bekrachtigd door volgende Staten :

Algerije, Argentinië, Australië, Bangladesh, Benin, Boeroendi, Botswana, Canada, Centraalafrikaanse Republiek, China (Volksrep.), Denemarken, Ecuador, Egypte, Equatoriaal Guinea, Ethiopië, Filipijnen, Finland, Frankrijk, Gabon, Gambia, Guinea-Bissau, Haiti, Korea, India, Indonesië, Ierland, Irak, Japan, Joegoslavië, Kenia, Koeweit, Lesotho, Malawi, Maleisië, Mali, Mexico, Nederland, Nieuw-Zeeland, Niger, Nigeria, Noorwegen, Oeganda, Oostenrijk, Opper-Volta, Pakistan, Papoeasië, Nieuw-Guinea, Rwanda, Saoedi-Arabië, Sao Tomé-en-Principe, Senegal, Sierra Leone, Soedan, Sri Lanka, Syrische Arabische Republiek, Tanzanië, Venezuela, Verenigde Arabische Emiraten, Verenigd Koninkrijk, Zambia, Zimbabwe, Zweden, Zwitserland.

Deze Overeenkomst is nog niet in werking getreden (artikel 57).

De Minister van Buitenlandse Betrekkingen,

L. TINDEMANS.

De Minister van Financiën en Buitenlandse Handel,

W. DE CLERCQ.

De Minister van Economische Zaken,

M. EYSKENS.

ONTWERP VAN WET

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van onze Minister van Buitenlandse Betrekkingen, van Onze Minister van Financiën en Buitenlandse Handel en van Onze Minister van Economische Zaken,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Betrekkingen, Onze Minister van Financiën en Buitenlandse Handel en Onze Minister van Economische Zaken zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

ENIG ARTIKEL

De Overeenkomst tot instelling van het Gemeenschappelijk Fonds voor grondstoffen, en de bijlagen, opgemaakt te Genève op 27 juni 1980, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Motril (Spanje), 6 januari 1984.

BOUDEWIJN.

Van Koningswege :

De Minister van Buitenlandse Betrekkingen,

L. TINDEMANS.

De Minister van Financiën en Buitenlandse Handel,

W. DECLERCQ.

De Minister van Economische Zaken,

M. EYSKENS.

BIJLAGE 2 B**COMMODITIES, COMMON
FUND**

The Common Fund is an international financial institution provided for in the Agreement Establishing the Common Fund for Commodities of June 27, 1980 (ILM, Vol. 19 (1980) p. 896) (cf. also → Commodities, International Regulation of Production and Trade). The Agreement will enter into force once 90 States have deposited their instruments of ratification, acceptance or approval, provided that at the same time certain financial targets (two-thirds of obligatory contributions, 50 per cent of voluntary contributions) have been met. As of March 31, 1982, the date originally envisioned, only 25 States accounting for 23.03 per cent of obligatory contributions had expressed their binding consent. Although agreement could be reached on deferring the closing date, the prospects of the Common Fund becoming reality remain doubtful.

1. Notion and Historical Background

For buffer stock operations, one of the principal market regulation techniques employed in commodity agreements for the stabilization of prices, substantial financial resources are required. In the past, developed nations on the whole have been reluctant to assume a share of the costs involved.

The general idea underlying the concept of a common fund was to provide adequate financing through the participation of developed nations, reducing, at the same time, the necessary amounts by pooling the available funds instead of financing separately each one of the buffer stock arrangements established for a given commodity. It was assumed that, since prices of commodities would not all evolve according to the same cyclical pattern, a common fund covering a wide range of commodities would permit the most efficient use of the capital provided by the States concerned.

The feasibility of a central fund for all commodity agreements was for the first time explored more fully in connection with the second meeting of the → United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD) in New Delhi in 1968. However, the creation of such a fund became a pivotal issue only after the Group of 77 had convened in Manila (January/February 1976) to prepare the fourth UNCTAD conference. Within the framework of a suggested Integrated Programme for Commodities, a primary role was attributed to a common fund for the financing of international commodity stocks or other necessary measures. At the UNCTAD conference (Nairobi, May 1976), although Resolution 93(IV) approved the Integrated Programme for Commodities, agreement could only be reached on starting → negotiations. After several difficult negotiation rounds, the “Fundamental elements of the Common Fund” were adopted by → consensus in March 1979. When these principles had been translated into draft articles, the Agreement was adopted by a negotiating conference convened under the auspices of UNCTAD on June 27, 1980.

2. Main Legal Characteristics

(a) Objectives

The Common Fund is defined as an instrument to attain the objectives of the Integrated Programme for Commodities embodied in UNCTAD Resolution 93(IV), being entrusted with the task of facilitating the conclusion and functioning of international commodity agreements. For that purpose, the Common Fund is to operate through two totally separate accounts. A first account is designed to support international buffer stocks and internationally coordinated national stocks estab-

lished by International Commodity Organizations which have become associated with the Common Fund, provided that they rest on joint financing by producers and consumers. A second account is to serve for the financing of commodity development measures, such as research, productivity improvements, etc. In addition, the Common Fund is called upon to act as a centre of coordination and consultation of commodity policies.

(b) Financing

The capital of the Common Fund would mainly derive from four sources. Originally, the Group of 77 and the UNCTAD secretariat had planned to raise a global amount of 6000 to 10 000 million US dollars. The actual financial dimensions of the Common Fund are considerably less ambitious.

The agreement provides for obligatory contributions by members amounting to 470 million US dollars ("directly contributed capital"), divided into 37 000 paid-in shares and 10 000 payable shares. Each State party will be obligated to make a basic contribution by subscribing 100 paid-in shares of 10 000 US dollars each. In addition, according to general economic parameters, most States are required to subscribe additional shares (for instance, the Federal Republic of Germany 1819 paid-in shares, 831 payable shares; the United States 5012 paid-in shares, 2373 payable shares; the Soviet Union 1865 paid-in shares, 853 payable shares). For the effective payment of paid-in shares the Agreement sets forth an elaborate timetable. Payable shares constitute only a reserve asset for the event that the Fund is unable otherwise to meet its financial liabilities in respect of borrowings for its first account. While 400 million US dollars thus raised are attributed to the first account, States parties may allocate a part of their subscription (aggregate volume of 70 million US dollars) to the second account.

The second account is to be built up mainly from a second source of capital, voluntary contributions, with the sole exception of the amount of 70 million US dollars to which each State party may contribute from its obligatory subscription. The target volume for initial voluntary contributions has been fixed at 280 million US dollars.

Payments from International Commodity Organizations associated with the Common Fund or from members of such organizations will provide

the third source of capital. Each International Commodity Organization is required to deposit in cash, upon its association, one-third of its maximum financial requirement. An International Commodity Organization that has exhausted its financial resources by purchasing stocks may instead pledge the Common Fund stock warrants of equivalent value. In addition, the States members of the relevant International Commodity Organization shall provide guarantee capital to the Common Fund in an amount of two-thirds of the maximum financial requirement of that International Commodity Organization.

Finally, the Common Fund is authorized to borrow capital not only from States parties and international financial institutions (→ Financial Institutions, Inter-Governmental), but also, with respect to first account operations, in the capital markets.

(c) Operations

Within the framework of the first account, associated International Commodity Organizations have the right to withdraw their cash deposits in order to meet stocking costs. For that same purpose, the Common Fund may also grant loans at rates as low as financially bearable. Loans may not exceed two-thirds of the relevant maximum financial requirement.

With regard to second account operations, no formal association relationship is required. Any international commodity body qualifies as a recipient provided that it operates on a world-wide basis and that it comprises producers as well as consumers. Producers' alliances, therefore, are not eligible to benefit from operations of the Common Fund.

(d) Institutional structure and voting

All powers of the Common Fund are vested in the Governing Council, the plenary organ on which all members are represented by one Governor and one alternate. While the Governing Council is obligated to make a number of essential determinations itself, it may delegate any implementing function to the Executive Board, made up of 28 Executive Directors, which the Agreement itself charges with responsibility for the operation of the Common Fund. Finally, the Managing Director, assisted by appropriate staff, is entrusted

with conducting the ordinary business of the Common Fund.

Voting in the Governing Council and in the Executive Board, whose voting pattern reflects that of the Governing Council, rests on a combination of two principles (→ Voting Rules in International Conferences and Organizations): Equality of States is taken into account in that each State party holds 150 basic votes. According to principles of → weighted voting as applicable in other financial institutions and in International Commodity Organizations, an additional number of votes is distributed on account of the magnitude of a country's stake in the directly contributed capital, and one vote is granted for each 50 000 US dollars of guarantee capital a State party has provided to the Common Fund in respect of its membership in all International Commodity Organizations associated with the Common Fund. The comprehensive voting structure resulting from the first two criteria, as reflected in schedule D annexed to the Agreement, which is based on the assumed participation of 163 States, gives 47 per cent of votes to the Group of 77, 42 per cent to Western countries (Group B), 8 per cent to Group D (socialist States), and 3 per cent to China. However, this distribution is susceptible to modifications through the impact of votes allocated on account of the provision of guarantee capital. Effective treaty participation is another factor of uncertainty. The Agreement specifies that decisions, whenever possible, shall be taken without vote. Otherwise, the basic rule is that all matters shall be decided by a simple majority. However, for important decisions the Agreement generally prescribes a qualified majority (two-thirds) or a highly qualified majority (three-fourths).

(e) Position within the UN system

It is foreseen in the Agreement that the Common Fund, by concluding an agreement with the → United Nations Economic and Social Council, should become a → United Nations Specialized Agency.

3. Special Legal Problems

(a) The Agreement admits intergovernmental organizations of regional economic integration which exercise competences in the fields of activity of the Common Fund as members, exempts them,

however, from any financial obligation. As a counterpart, such organizations are denied any voting rights. It is noteworthy that the Agreement specifies that no State party incurs any financial responsibility from activities of the Common Fund itself.

(b) With a view to strengthening the creditworthiness of the Common Fund as a borrowing institution, the Agreement specifically admits suits brought against the Common Fund by lenders of funds and by buyers or holders of securities issued by it. To that extent, the Agreement also renounces the general immunity of the Common Fund from execution (→ International Organizations, Privileges and Immunities).

4. Evaluation

Even if the Agreement should enter into force, it would remain to be seen whether International Commodity Organizations are really prepared to enter into association agreements with the Common Fund. To be sure, all recent International Commodity Agreements contain an association clause. But International Commodity Organizations might fear that the Common Fund, in spite of an express provision to the contrary, could try to interfere with their substantive policies. Furthermore, International Commodity Organizations may find it of little advantage to deposit one-third of their maximum financial requirement immediately in cash.

Draft Agreement Establishing the Common Fund for Commodities, ILM, Vol. 19 (1980) 896–937.

D. AVRAMOVIĆ, Common Fund: Why and of What Kind? *Journal of World Trade Law*, Vol. 12 (1978) 375–408.

J.B. PARAGAMIAN, The Common Fund: Development, Mechanics and Forecasts, *Law and Policy in International Business*, Vol. 11 (1979) 1193–1211.

J.-D. GERBER, Der Gemeinsame Rohstoff-Fonds, *Außenwirtschaft*, Vol. 35 (1980) 355–371.

P.M. EISEMANN, Le Fonds commun pour les produits de base, *AFDL*, Vol. 27 (1981) 568–586.

G. PHILIPP and H. RUDOLPH, Zum Abkommen über den Gemeinsamen Rohstofffonds, *Staat und Recht*, Vol. 30 (1981) 430–441.

B. STECHER, Der “Gemeinsame Rohstoff-Fonds”, Gestärkte Entwicklungsländer-Position oder Pyrrhus-Sieg?, *Europa-Archiv*, Vol. 36 (1981) 57–64.

R.T. TAIT and G.N. SFEIR, The Common Fund for Commodities, *George Washington Journal of International Law and Economics*, Vol. 16 (1982) 483–538.

Addendum 1990

The Agreement Establishing the Common Fund for Commodities entered into force on June 19, 1989. As of December 31, 1989, the Agreement had been ratified by 104 States.

E. DELL, The Common Fund, *International Affairs*, Vol. 63 (1987) 21–38.

BIJLAGE 2 C

COMMODITIES, INTERNATIONAL REGULATION OF PRODUCTION AND TRADE

1. Economic Background

Commodities, i.e., primary commodities or raw materials, provide even today the most important source of export earnings to the great majority of Third World countries (→ Developing States). On the other hand, prices for commodities vary considerably according to rather unpredictable cyclical patterns. Countries heavily relying on such income are therefore gravely handicapped in their efforts to conceive and carry out long-term economic programmes. The international regulation of production and trade of commodities aims at modifying the free play of market forces through appropriate mechanisms suited to counter erratic fluctuations (→ Economic Law, International; → International Economic Order).

2. Historical Evolution

The history of commodity agreements can be traced back to the 19th century. In 1864, an agreement was concluded between Belgium, France, Great Britain and the Netherlands which provided for the prohibition of excessive drawbacks on sugar exports from signatory States. The world economic crisis of 1929 stimulated increased recourse to stabilizing mechanisms, which were established for sugar, rubber, tea, tin and wheat in the early 1930s. While during those first years of commodity arrangements a partial attempt was made to act through private cartels or government-supported private cartels (tin, sugar, tea), it soon turned out that the most appropriate form of action was the conclusion and operation of inter-State agreements. After World War II such agreements were concluded for wheat (1949),

sugar (1953), tin (1954), coffee (1962) and olive oil (1963), each one followed by subsequent agreements after its expiration.

A new stage was reached with the creation of the → United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD). Since its inception in 1964, UNCTAD made the formulation of a new international commodity policy a pivotal element of its aims. Mainly through its insistence the International Cocoa Agreement was concluded in 1972. At its Nairobi conference in May 1976, UNCTAD adopted Resolution 93(IV) providing for an Integrated Programme for Commodities in which agreements for 18 products (bananas, bauxite, cocoa, coffee, copper, cotton and cotton yarns, hard fibres and products, iron ore, jute and products, manganese, meat, phosphates, rubber, sugar, tea, tropical timber, tin, vegetable oils) were proposed. Although the Integrated Programme had been adopted by → consensus, its practical impact was at first weak. UNCTAD Resolution 124(V) of June 1979, therefore, urged governments to implement the Integrated Programme with greater speed. In that same year, the International Natural Rubber Agreement was concluded. It was followed in 1982 by the International Agreement on Jute and Jute Products. With respect to tropical timber, a negotiating conference was convened in 1983. As far as the remaining commodities are concerned, → negotiations are dragging on. It has emerged that the producers of a number of minerals (in particular, phosphates, manganese, bauxite) have no real interest in entering into binding treaty commitments.

3. Categories of Commodity Mechanisms

The first category of commodity mechanisms comprises arrangements which confine themselves to consultative functions, acting as a clearing centre for the mutual exchange of information and experience and as a focus for research, market development and promotion. Almost all agricultural commodities are today covered by inter-governmental study groups functioning within the framework of the → Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO) and working under the aegis of the FAO Committee on Commodity Problems. Study groups of a similar character have been set up by UNCTAD for a number of non-agricultural commodities (e.g.

tungsten); an International Meat Council operates within the framework of the → General Agreement on Tariffs and Trade. Analogous functions are discharged by a number of autonomous international organizations (International Cotton Advisory Committee, International Wool Study Group, International Lead and Zinc Study Group). Essentially, the International Olive Oil Agreement of 1979, like its predecessors, has to be classified as a mechanism for information, consultation and promotion, since it lacks powers for action on market conditions. The same holds true with respect to the International Agreement on Jute and Jute Products. Since 1971 the arrangements relating to wheat, which earlier had always provided for a régime of market regulation, have also been deprived of any regulatory mechanisms. The same fate had befallen the organizations established for coffee and sugar during some periods of their existence. The establishment of commodity organizations lacking market intervention powers may be stimulated in the future by the prospect of gaining access to the second account of the Common Fund (→ Commodities, Common Fund).

Among market regulation schemes there likewise exists a wide range of organizational structures. Without possessing any substantive legal basis, a number of FAO intergovernmental groups (tea, hard fibres) tried for a number of years to operate informal export quota arrangements. Among legally binding agreements, a sharp dividing line separates producers' alliances from commodity agreements *stricto sensu* (commodity control agreements, or "ICCA's"). Producers' alliances, the most generally known example of which is the → Organization of Petroleum Exporting Countries (OPEC), rest on exclusive membership of producing and exporting States (other examples are the International Bauxite Association and the Union of Banana Exporting Countries). In contrast, ICCAs are based on cooperation between producing and consuming countries, providing for equal voting rights of both groups. According to the abortive → Havana Charter, such a standard of parity was to be compulsory whenever a commodity agreement involved the regulation of production, quantitative control of exports or imports, or the regulation of prices. Of the agreements presently in force, those

dealing with cocoa, coffee, rubber, sugar and tin qualify as ICCAs.

4. Main Legal Characteristics

(a) Objectives

All formal agreements set forth explicitly the aims to be attained through the operation of their provisions. Producers' alliances emphasize first and foremost the interests of producing nations. As far as commodity agreements providing for the participation of consumers are concerned, it is now the common practice to refer to UNCTAD Resolutions 93(IV) and 124(V) in order to stress the interrelationship with the Integrated Programme for Commodities. Among the specific aims of ICCAs, the first place is normally attributed to attaining an equilibrium between supply and demand. With regard to prices, the relevant texts point on the one hand to fair and remunerative prices to producers while stressing, on the other, that prices to consumers should also be fair and reasonable. Commodity agreements, according to these general formulae, should not be seen as instruments designed to bolster prices, but rather as mechanisms for the purpose of stabilizing them without obstructing long-term market trends. Finally, emphasis is placed, in the interest of consumers, on reliability and continuity of supplies.

(b) Market regulation techniques

Producers' alliances have up to now refrained from providing for sophisticated market regulation schemes. Rather, they serve as an institutional framework providing a meeting place where national policies can be coordinated with a view to attaining the objectives defined by the agreement concerned. Specific measures are determined on a case by case basis through conference resolutions.

For the purpose of attaining the objectives of ICCAs based on cooperation between producing and consuming nations, a certain number of techniques have evolved which can be found, with slight variations, in all relevant agreements.

The most prominent mechanism among market intervention techniques is the buffer stock. Buffer stocks are presently provided for in the agreements on cocoa, rubber and tin. Generally, the buffer stock enters the market as a buyer at times of depressed prices, reselling the quantities thus

acquired at times of high prices. The number of commodities suited for this specific method of market regulation is limited for obvious physical reasons. Only such commodities may be chosen as can be stored at relatively low cost and for which a homogeneous market with well-defined and generally recognized grades of quality exists. Furthermore, the success of a buffer stock is to a large extent dependent on its size. The greater its volume, the better its chance to counteract at least short-term price pressures. Generally, the formation of prices is left primarily to market forces. As long as prices are moving within a predetermined price range, the buffer stock remains passive. Only if prices have exceeded that range will intervention become permissible and/or mandatory, according to whether a first or even a second threshold has been surpassed. An important variation of the buffer stock technique was brought about by the International Sugar Agreement, 1977, which provided for nationally held coordinated stocks ("special stocks").

Export quotas constitute a further device for the purpose of market regulation. Export quotas may be combined with a buffer stock in order to support its operation (e.g. tin; as regards cocoa, this was expressly provided for in the 1972 and 1975 agreements, but only indirectly mentioned in the 1980 agreement as an additional measure) or combined with nationally held stock (sugar). Alternatively, they may be the only mechanism for influencing the supply side (coffee). Generally, export control measures have as their starting point national basic quotas or basic export tonnages determined on the basis of the volume of average exports in a number of preceding years. Before the beginning of each quota year, the competent council adopts a comprehensive estimate as to prospective world demand and distributes the global quantity thus calculated among members in proportion to their basic quotas, thereby fixing the annual quota or quotas in effect. With respect to coffee, the fixing of quarterly quotas is foreseen in order to avoid seasonal fluctuations. Furthermore, different price ranges have been set up for various types of coffee.

It is obvious that a régime of export quotas depends largely on the extent to which it encompasses the actual world trade in the commodity concerned. Without any special precautions, quotas could easily have as their sole

effect the benefitting of non-member producing countries. To counter such adverse effects, standard clauses have been evolved. In some, the importing States undertake not to permit the entry from non-members of a quantity higher than the annual average imported during a number of preceding years. Others provide for the reduction of imports from third countries if export quotas have been introduced.

The holding of stocks of such a magnitude that market conditions can be efficaciously influenced requires important financial means. Although the stabilizing of prices is beneficial to both producers and consumers, until recently the latter had always refused to assume a share of the financial burden involved. The first step in a new direction was taken by the decision of the → International Monetary Fund in 1969 to create a specific buffer stock facility. In the International Cocoa Agreement of 1972, consuming countries undertook for the first time to participate in financing a buffer stock by contributions. Such financial participation of consumers is also one of the central features of UNCTAD's Integrated Programme for Commodities. In recent agreements, UNCTAD's position has always prevailed. Thus, the costs of the buffer stock for rubber are to be shared equally between the two groups of countries. The same holds true for tin under the Sixth International Tin Agreement. In the case of cocoa, participation of consuming countries is ensured through a trade levy charged on all shipments of cocoa. After the coming into force of the Agreement Establishing the Common Fund, international commodity organizations which provide for joint financing by producers and consumers will be able to avail themselves of the resources of the Fund.

Under the multilateral contract scheme, as exemplified by the 1949, 1953, 1956 and 1962 Wheat Agreements, importing members undertake to purchase a given quantity (or a specified percentage of their import needs) of the commodity concerned at prices moving within an agreed range. Since the International Wheat Agreement of 1971 did not contain market regulatory powers, this scheme is no longer in operation, however.

Commodity agreements generally recognize that structural imbalances cannot be combatted successfully by acting on market conditions alone, but that production and consumption should be influenced as well. However, the relevant agree-

ments all abstain from providing effective tools, confining themselves to stating that member countries recognize the need to keep production in reasonable balance with consumption. As far as consumption is concerned, all agreements on crops proclaim the necessity of expansion. However, because consumption cannot be imposed, the mechanisms provided for are rather modest in scope (publicity campaigns, promotional programmes, research projects). The Sixth International Tin Agreement, although it covers a non-renewable commodity, also refers to increases in consumption. At the same time, however, it mentions the need to improve efficiency in the use of tin as an aid to the conservation of world tin resources.

(c) Structure and voting

Since agreements of producers' alliances generally abstain from setting forth predetermined mechanisms for market control, it is logical that binding decisions should be taken by unanimity. This rule is valid, for instance, with regard to the conferences of OPEC, CIPEC (Conseil intergouvernemental des pays exportateurs de cuivre) and the International Bauxite Association. A different procedure prevails for the conference of the Union of Banana Exporting Countries.

All commodity agreements based on cooperation between producers and consumers provide first for a plenary organ on which all members are represented (the council); some of them establish in addition an organ with reduced membership (the board or executive committee). All powers of the organization concerned are vested in the council. The distribution of votes is characterized, first, by parity between producing/exporting and consuming/importing countries (→ Voting Rules in International Conferences and Organizations) and, second, by making the allocation of votes within the two groups of countries dependent on the relative economic weight of members (→ Weighted Voting). Normally, each group disposes of 1000 votes altogether. Each member is entitled to a certain number of basic (or initial) votes (with a maximum of five). The remaining votes are then distributed in proportion to imports or exports during a given period of reference. The importance of a country's import or export volume is considerably diminished by the existence of the basic or initial votes to the benefit of smaller

members, “economic giants” are not admitted according to their real strength. All of the agreements set an upper limit, which varies between 200 and 450 votes. With respect to coffee, for instance, the relevant figure has been and is 400 votes. This means, in particular, that the United States, as the greatest importer of coffee, taking nearly one-half of world production, can not fully exploit its economically leading role within the coffee organization.

The general rule is that the adoption of decisions by the council requires a simple distributed majority, i.e., a majority among exporting members as well as among importing members. In important matters, however, which the agreements mention specifically, decisions have to be taken by a distributed two-thirds majority vote. Well-informed observers have reported that unanimity is normally sought, the general feeling being that recourse to majority decisions could jeopardize the existence of the respective organization.

The board or executive committee (provided for in the cocoa, coffee and sugar agreements) can be described more or less as a reflection of the council with reduced dimensions. Its members are not individuals, but States determined by election, each group of either importing or exporting countries choosing an equal number of members (in most cases eight). Each board member is entitled to cast the number of votes it received upon election. Decision-making rules prescribe generally the same majorities as applicable for analogous action by the council itself.

An executive director (chairman, secretary) is entrusted with taking care of the daily business of the organization concerned. In appropriate cases, a buffer stock manager is appointed. In addition, there exist subsidiary bodies charged, in particular, with observing market conditions or promoting consumption.

(d) Standard clauses

Since the effectiveness of the ICCAs requires control of a large segment of the relevant trade volume, all agreements, besides prescribing a minimum number of participating States, also provide that those States have to account for a certain minimum percentage of the trade in the commodity concerned. Usually, an agreement has to be accepted by governments accounting for substantially more than 50 per cent of the tonnages involved, taking into consideration all countries

that have participated in the negotiating conference (International Rubber Agreement: 80 per cent of net exports and of net imports; International Cocoa Agreement, 1980: five producing countries accounting for 80 per cent of exports and consuming countries accounting for 70 per cent of imports).

Since experience has shown that governments have encountered considerable difficulties in their endeavours to obtain the necessary approval of commodity agreements by the competent parliamentary bodies, it is generally foreseen that such agreements may enter into force provisionally. For that purpose, → notifications to the effect that the agreement will be applied provisionally are equated with definitive instruments of ratification, acceptance or approval (→ Treaties, Conclusion and Entry into Force). Because of the slowness of parliamentary proceedings in some countries, it may even happen that a State applies an agreement provisionally for its entire duration.

According to the present practice, ICCAs are mostly concluded for a period of five years; exceptionally, the International Cocoa Agreement of 1980 provides for a duration of only three years, while the International Coffee Agreement of 1983 will remain in force for six years. These time limitations stem from the general awareness that world economic conditions evolve at a rapid pace, so that after a rather short period it will normally be necessary to review the agreement concerned in the light of the new situation and of the experiences garnered in its application (→ Treaties, Revision).

A certain amount of flexibility is ensured by provisions which empower the competent council to extend the agreement for periods whose maximum duration is normally set at two years. However, occasionally further extension may be granted on condition that negotiations for the elaboration of a subsequent agreement have not yet been completed or that a new agreement has not yet entered into force. Such decisions always require a qualified majority.

Flexibility is further enhanced by rather liberal rules on withdrawal. Many ICCAs provide that a member may at any time notify its intention to withdraw without having to specify any reasons, the withdrawal normally taking effect after as short a period as 90 days or even only 30 days (International Sugar Agreement, 1977). Exceptionally, certain substantive conditions are set

forth (1967 Wheat Trade Convention). Other agreements (e.g. tin) impose financial disadvantages upon a State which terminates its membership on short notice. Some of the most rigid rules can be found in agreements which do not contain any substantive economic rules (e.g. olive oil).

With a view to alleviating exceptional economic hardship, all ICCAs set forth that in such circumstances a contracting party may be relieved of certain of its obligations.

5. Evaluation

Economic effectiveness is the yardstick by which the usefulness of ICCAs has to be judged. At the legal level, effectiveness depends in the first place on the number of participating States and the market share which they represent. Obviously, it is the fixing of the relevant prices which constitutes the most controversial centre-piece of negotiations in the relationship between producers and consumers. Producing nations, on the other hand, tend to disagree about the relevant quotas to be allotted to them. The United States, one of the greatest consumer nations, has generally viewed efforts in the field of commodity regulation with a fair amount of scepticism (e.g. refusing to join the 1980 Cocoa Agreement, which it felt was too cumbersome and rigid). The → European Economic Community did not join the International Sugar Agreement of 1977 because of divergences of opinion over its export quota.

Treaty enforcement causes great difficulties, in particular in cases where export quotas are introduced. Almost inevitably, the temptation arises to circumvent the rules in force, offering on the market those quantities which have actually been produced and which cannot be sold on the home market.

Generally, experience seems to show that ICCAs are instruments well-suited to counter short-term fluctuations, in particular in situations characterized by a transitory weakness in demand. Structural market disequilibria, however, cannot be cured simply by remedies which only act on supply and demand.

No producers' alliance other than OPEC has had any significant success. Cooperation between producers and consumers seems to be indispensable if the commodity concerned does not enjoy a *de facto* monopoly, not being replaceable by other products. It is also a general weakness of producers' alliances that to date they have not

succeeded in establishing an appropriate set of mechanisms for implementing their policies.

- E.P. HEXNER, *International Cartels* (1946).
 U. WENZEL, *Das Recht der internationalen Rohstoffabkommen* (1961).
 H. WALKER, *The International Law of Commodity Agreements, Law and Contemporary Problems*, Vol. 28 (1963) 392–415.
 J. KNOTE, *Internationale Rohstoffabkommen aus der Nachkriegszeit* (1965).
 J.W.F. ROWE, *Primary Commodities in International Trade* (1965).
 J.E.S. FAWCETT, *The Function of Law in International Commodity Agreements*, *BYIL*, Vol. 44 (1970) 157–176.
 C.R. JOHNSTON, *Law and Policy of Intergovernmental Primary Commodity Agreements*, 2 vols. (1976) [looseleaf].
 P.D. REYNOLDS, *International Commodity Agreements and the Common Fund* (1978).
 W.G. SCHIRMER and G. MEYER-WÖBSE, *Internationale Rohstoffabkommen* (1980).
 P.T.B. KOHONA, *Some Legal Problems Relating to the Implementation of International Commodity Agreements*, *Indian JIL*, Vol. 21 (1981) 546–562.
 N. LUSSON-LEROUSSÉAU, *Les accords de produits de base, instruments de régulation des marchés*, *RGDIP*, Vol. 85 (1981) 38–98.
 A. CORET, *Les accords internationaux de produits, Sécurité et insécurité juridique*, *Clunet*, Vol. 109 (1982) 346–373.
 P.M. EISEMANN, *L'organisation internationale du commerce des produits de base* (1982).
 K. KHAN, *The Law and Organization of International Commodity Agreements* (1982).

[1985]

CHRISTIAN TOMUSCHAT

Addendum 1990

On October 24, 1985, the International Tin Council discontinued its market support operations due to insolvency. The collapse of the Tin Agreement prompted States, when renegotiating other commodity agreements, to restrict their liability for obligations incurred by the organization concerned. The concept of buffer stocks as a mechanism to maintain prices has thus suffered another setback.

- E.J. McFADDEN, *The Collapse of Tin: Restructuring a Failed Commodity Agreement*, *AJIL*, Vol. 80 (1986) 811–830.
 L. GRAMLICH, *Intergouvernementale Rohstoffregimes im Zwielficht, Lehren aus dem Zinn-Debakel, Verfassung und Recht in Übersee*, Vol. 29 (1987) 486–514.
 M. HOFFMEYER, J.-V. SCHRADER and T. TEWES, *Internationale Rohstoffabkommen: Ziele Ansatzpunkte, Wirkungen* (1988).

- H.-M. PELIKAHN, Internationale Rohstoffabkommen: Neuere Entwicklungen, AVR, Vol. 26 (1988) 67-88.
- J. TILLOTSON, International Commodity Agreements and the European Community: Questions of Competence and Will, Journal of World Trade, Vol. 23, No. 6 (1989) 109-125.
- T. WEBERPALS, Internationale Rohstoffabkommen im Völker- und Kartellrecht (1989).

C.T.